

„Toma nu era cu ei când a venit Isus.” (Ioan 20.24)

Este important pentru credincios să fie întotdeauna acolo unde Îl poate întâlni pe Domnul și, ca urmare, să conteze pe binecuvântarea Sa. Nu mă gândesc atât la *loc*, cât la a fi *lăuntric* acolo unde este Isus, pentru că numai atunci sufletul poate primi binecuvântare. Este cu greu necesar să spun că tuturor celor care se află *lăuntric* la locul potrivit le va plăcea să fie acolo și *local*, unde El se află în mijlocul celor ai Săi. Dacă este prezentă atitudinea corectă a inimii, acest lucru se va întâmpla de la sine. Eliezer, slujitorul lui Avraam, a putut depune mărturie despre calea pe care a parcurs-o: „DOMNUL m-a condus pe drum la casa fraților stăpânului meu” (Geneza 24.27). În dependență și credincioșie, el mersese pe calea ascultării, pe care DOMNUL putea să-l însoțească și să-l ducă la destinația corectă. Domnul nu poate sfinți nicio altă cale prin prezența Sa. Doar atunci putem conta pe binecuvântarea părtășiei Sale. În acest context, aș dori să atrag atenția cititorului asupra cuvintelor: „Toma nu era cu ei când a venit Isus”.

Bucuria adevărată depinde de *pacea* sufletului. Unde nu există pace, nu există bucurie, iar unde există bucurie adevărată, trebuie să existe pace. Așadar, de unde vine faptul că *nu mai există* bucurie în inimile noastre? De ce „cântatul și jucatul” [compară cu Psalmul 87.7] din casa Tatălui - bucuria care a început deja - nu-și găsesc întotdeauna ecoul potrivit în inimile noastre? Nu cumva pentru că știm încă atât de puțin despre rezultatele minunate care au venit la noi prin victoria Domnului asupra tuturor vrăjmașilor noștri? Dar unde putem cunoaște aceste rezultate mai bine decât în prezența Sa? Numai Cel care a obținut victoria poate dezvălui în fața noastră toată marea și gloria acesteia.

În Exodul 15 auzim cântecul de biruință al lui Israel. Egiptul și sclavia sa fuseseră părăsite pentru totdeauna, poporul scăpase de judecată și Dumnezeu era cu el. Moise este aici, ca de atâtea ori, un model al Preaiubitului nostru Domn. Cântarea este cântarea lui *Moise*. El o cântă, iar cei răscumparați prin har i se alătură apoi: „Atunci Moise și fiii lui Israel au cântat DOMNULUI această cântare”. În zilele de mai târziu auzim: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, Te voi lauda *în mijlocul adunării*” (Psalmul 22.22; compară și cu Ioan 20.17). Cântarea de biruință al lui Israel se baza pe *pace*. Bătălia fusese a DOMNULUI, iar toți vrăjmașii fuseseră nimiciți pentru totdeauna. Marea Roșie este o imagine a morții Domnului, prin care au fost nimiciți toți adversarii. „Cântați DOMNULUI, pentru că este foarte înălțat” [Exodul 15.21]. Lupta din acea zi nu a fost între *popor* și vrăjmaș, ci între *DOMNUL* și vrăjmaș. Acesta este motivul pentru care *nu a rămas niciun vrăjmaș*.

Dar poate vei spune: „Toate acestea sunt bune și frumoase. Dacă nu aș simți mereu legea păcatului în mine! Nu a rămas totuși un vrăjmaș?”. Aceasta este o dificultate reală pentru mulți, dar ea provine din necredință. Dumnezeu îți spune în Cuvântul Său că El a condamnat păcatul în carne în Hristos pe cruce și că legea Duhului de viață în Hristos te face liber de legea păcatului și a morții; și deja mai înainte: „Cine a murit a fost *eliberat* de păcat” (Romani 8.2,3; 6.7). Ce trebuie să faci acum? Să-ți însușești aceste adevăruri și prin credință să intrai în *părtășia* morții Sale. Altfel, însă, sufletul tău nu poate realiza biruința, pe cât de reală și glorioasă este ea, și nu poate savura nicio bucurie. Trebuie să ascuți de *El*, nu de sentimentele și experiențele tale. El a învins orice vrăjmaș, iar când El vestește *pacea*, atunci *trebuie* să fie pace, în ciuda sentimentelor tale contrare. Fiul lui Dumnezeu, care a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5.21), este Cel care intonează cântarea de triumf. Vrei să negi că cuvintele Lui sunt adevărate? Dacă da, atunci nu este de mirare că nu *savurezi* conținutul lor; tu nu *crezi*.

„Pace vouă!”, au fost cuvintele de salut ale marelui Învingător în acea seară din prima zi a săptămânii. Cum ar fi putut El să vorbească astfel, dacă ar mai fi existat *un singur* vrăjmaș? Apoi le-a arătat mâinile Sale și coasta Sa, din care a curs sânge și apă, semnele binecuvântate ale ispășirii și curăției care avuseseră loc. Aceste răni vorbeau despre cât L-a costat „pacea”, pe care o vestea, dar vorbeau și despre puterea minunată a dragostei Sale. Iar *bucuria* se baza pe aceasta. „Ucenicii s-au bucurat, văzându-L pe Domnul”. Tristețea a fost înlocuită de bucurie, bucurie binecuvântată. Domnul nu este indiferent la lacrimile alor Săi. Cuvântul „Pace vouă!” a fost menit să atingă o coardă sensibilă în inimile ucenicilor, al cărei ecou a răsunat de bucurie și i-a umplut de bucurie. Și așa ar trebui să fie și cu noi. Melodia „cântării noi” este deja intonată, iar tonurile ei ar trebui să găsească deja un ecou de bucurie în noi. Cântarea de fericire a unei bucurii nesfârșite, de nedescris! Fericii sunt toți aceia în inimile cărora această bucurie este vie! Ea nu își are izvorul în nimic din ceea ce am făcut noi. Ucenicii Îl iubeau pe Domnul. Cu toate acestea, toți L-au părăsit, iar unul dintre ei L-a tăgăduit! Și acum, plini de durere și de speranțe însoțite de teamă, stăteau în spatele ușilor închise de frica iudeilor. Așa că ei nu făcuseră *nimic*, care ar fi putut să le bucure inimile. Ceea ce a dus la această uimitoare răsturnare de situație a fost pur și simplu ceea ce El a făcut. Iar valoarea, a ceea ce a făcut El, este la fel de nepieritoare, la fel de eternă ca El Însuși. Iar noi ne aflăm în această valoare.

Și totuși, există un „dar” aici. Nu *toți* ucenicii au împărtășit bucuria acestei zile noi, glorioase. Unul lipsea, și acela era Toma. Unde era el în această oră înălțătoare? Ce l-a ținut departe de locul unde erau adunați ceilalți? Să fi fost anxietatea și îndoiala lui înăscută? Privise chiar „înapoi”? Nu știm. Scriptura nu ne spune nimic despre asta. Auzim doar că *nu era cu ei*.

„**Nu era cu ei când a venit Isus**”. Oh, ce pierdere! Toma făcea parte din mulțimea mică și disprețuită la fel de mult ca restul, și totuși nu era acolo! Era printre cei pentru care Isus murise, astfel încât El putea acum să-și reverse liber toată afecțiunea inimii Sale față de ei, dar el era departe! Era singur afară, când frații săi au primit mesajul minunatei victorii a Domnului lor și au fost umpluți de bucurie de Cel care a venit la ei.

Ne întrebăm din nou: *De ce* nu era înăuntru? Nici la Domnul, nici la ceilalți ucenici, și în cele din urmă nici în circumstanțele exterioare nu era motivul; motivul se afla doar *la el, în el*. Bietul Toma! Ne-am putea imagina, că în ziua răscumpărării lui Israel măcar un singur israelit ar fi rămas în Egipt cu inima fericită? Sau că *un* israelit, care ar fi rămas în legătură cu Egiptul, s-ar fi putut bucura că *toți vrăjmașii săi au fost nimiciți*?

A trecut o săptămână. În toată această săptămână, Toma nu a știut ceea ce știau ceilalți ucenici. Nu auzise cuvântul „Pace vouă!” și nici nu voia să îi creadă pe cei care îi spuneau despre evenimentul miraculos, că L-au văzut pe Domnul. Astfel, el a rămas exclus de la bucuria care le umplea inimile, deși era unul dintre ei, unul pentru care Domnul Isus Își dăduse viața. „Nu cu ei” - norii negri ai necredinței și îndoielii i-au acoperit splendoarea soarelui care răsărise. Deși acesta strălucea în toată splendoarea și frumusețea sa, el nu-l vedea. Dimineața învierii se afla de cealaltă parte a nopții morții. Ea nu a revărsat razele gloriei sale pe calea ucenicului singuratic. Domnul fusese într-adevăr în judecată și pentru el și ieșise victorios din moarte și din mormânt, dar mesajul nu i-a fost de niciun folos „pentru că mesajul nu era amestecat cu credința”.

Desigur, m-am întrebat la un moment dat dacă experiența pe care a avut-o Toma s-a întâmplat și în istoria mea. Răspunsul mi-a fost de folos, iar acum aș dori să-l rog pe cititor să-și pună aceeași întrebare în teama lui Dumnezeu. Poate că va fi o binecuvântare și pentru el.

Cu puțin timp înainte de plecarea Sa, Domnul le spusese ucenicilor: „Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea”; și puțin mai târziu: „Și voi deci sunteți, în adevăr, întristați acum; dar vă voi vedea din nou și inima voastră se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră” (Ioan 14.19; 16.22). Cuvintele Lui s-au adevărit. Lumea nu-L mai vedea, ci ai Lui Îl vedeau. Lumea era afară, ei erau înăuntru, iar *El a venit la ei*. Inimile lor erau pline de întristare, dar acum se bucurau, când Îl vedeau pe Domnul. El spusese în dragostea Sa de neînțeles, că *îi* va vedea din nou, ca și cum acesta ar fi fost cel mai important lucru. Ce Domn, demn de adorare! Era cel mai apropiat lucru de inima Ta iubitoare pentru acel moment. Și acum El era acolo, dar Toma nu era acolo, și totuși, așa cum se subliniază categoric, el era „unul din cei doisprezece”!

Nu există și astăzi ore în care putem conta pe prezența Domnului într-un mod mai apropiat, mai intim decât de obicei, adunări speciale alor Săi, despre care El spune: „Eu sunt acolo în mijlocul lor”? Da, există astfel de ore și adunări, după cum știm cu toții; și am putea adăuga: De câte ori ne-am bucurat când Domnul ne-a strigat „Pace vouă!”, când Duhul Sfânt L-a pus atât de viu în fața sufletelor noastre „ca și cum noi înșine L-am fi văzut”! Dar nu ni s-a întâmplat și nouă, ca și lui Toma, să fim afară, în loc să fim înăuntru cu Domnul și cu mica Sa turmă? Și anume, eram afară din motive care nu au justificare înaintea ochiului iubitor, dar și sfânt al Domnului nostru, și chiar nici măcar înaintea cunoștinței noastre? Nu știm de ce a stat Toma afară, dar știm de ce o facem noi. Este probabil rezultatul unei priviri în urmă, al unei îndreptări ușoare spre lume, al unei indiferențe, poate al unei presupuse respingeri, al unei jigniri, al unei neglijențe sau ceva asemănător, poate și al unui cuvânt necugetat și rapid, care ne-a trecut pe buze și care acum ne lipsește de franchetea de a căuta cercul obișnuit de binecuvântare. Frații noștri și surorile noastre sunt adunați împreună ca de obicei, Isus este cu ei, iar noi *nu suntem acolo!* Suntem *afară*, ca și cum noi, ca și lumea, nu le-am aparține. În loc să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, să înlăturăm piedicile, să ne plecăm inima mândră, stăm deoparte, întristându-L pe Domnul și provocându-ne durere sufletească nouă și celorlalți. În legătură cu celebrarea Cinei Domnului, Cuvântul îndeamnă: „Să se *cerceteze* dar omul *pe sine* și *asa să mănânce*” - nu: în funcție de rezultatul cercetării, *să stea deoparte*.

O, sărmana inimă omenească! „Cine o poate cunoaște?” Dumnezeu vrea să ne vadă adunați în părtășie cu copiii Săi în jurul Lui, puternicul Biruitor, care L-a glorificat și pe care moartea nu L-a putut reține; Domnul vrea să ni Se dăruiască pentru a ne bucura în toată plinătatea rezultatelor lucrării Sale și în frumusețea Persoanei Sale - și ar trebui să mai existe credincioși care să nu răspundă la această voință și dorință cu bucurie profundă a inimii? Putem înțelege că satan, căpetenia acestei lumi, se uită cu furie invidioasă la cei care, eliberați de puterea lui, se adună în mijlocul împărăției sale pentru a sărbători pe Domnul și Mântuitorul lor și pentru a se apropia de Tatăl prin El, ca niște copii iubiți. Dar el este un vrăjmaș înfrânt, puterea lui este zdrobită. Nu contează cât de atent veghează oștile sale întunecate, acestea veghează în zadar. Oricât de bine ar fi închise ușile de frica iudeilor, ele nu-L pot ține afară *pe El*, Cel care vine la ai Săi. El vine și stă în centru și spune: „Pace vouă!” Înaintea Lui, Fiul Omului glorificat la dreapta lui Dumnezeu, *totul* trebuie să se plece, totul trebuie să-I recunoască drepturile. O, harul minunat, marea bucurie de a fi *ai Lui*, de a fi vizitat de El, de a fi bucurat de El, de a fi salutat de El ca „frații Săi”! Era un miracol faptul că ucenicii *s-au bucurat*, când L-au văzut pe Domnul? Și nu este El la fel și astăzi?

„Dar Toma nu era cu ei când a venit Isus”. Acestea sunt doar câteva cuvinte, și totuși au o semnificație atât de profundă - chiar și pentru noi, în prezent; pentru că avem aceleași experiențe ca și cei care au fost înaintea noastră. Duhul Sfânt vrea să ne slujească astăzi, așa cum a făcut atunci, cu ceea ce este al Domnului nostru și, atâta timp cât nu este împiedicat de noi, o face. De

asemenea, este privilegiul nostru să trăim în strălucirea soarelui noii creații, în lumina nevăzută a unei zile care *nu cunoaște noaptea*. Umbrele îngrijorărilor și greutateilor pământești pot să se profileze la orizont, dar Tatăl nostru ne strigă: „Nu vă îngrijorați de nimic!” și: „Aruncați asupra Mea toate îngrijorările voastre!” Storcerea creierelor și îngrijorarea nu sunt aerul pe care *copiii lui Dumnezeu* ar trebui să-l respire. Noi nu am fost transferați de la lipsa din „țara îndepărtată” la plinătatea și pacea din „casa Tatălui” pentru a trece prin îndoieli și griji de tot felul. Acestea sunt roadele necredinței și niciodată astfel de experiențe nu pot fi dorința lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Oare El, care Și-a dat pe singurul Fiu pentru noi, nu ar trebui să ne dea și nouă totul împreună cu El? Bucuria Sa ca Tată umple întreaga casă, și ar trebui să fim noi singurii care *nu* ne bucurăm? Nu, atunci când Tatăl spune: „Să mâncăm și să ne veselim”, noi suntem incluși în primul rând, pentru că am fost morți și am revenit la viață, am fost pierduți și am fost găsiți.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Thomas war nicht bei ihnen, als Jesus kam*”